

novotami, poněvadž prý jest směrodatným pouze obsah spisu o rozepři a exekuční žádosti. Domnívá-li se dále stěžovatel, že jeho pohledávka co do jistiny a příslušenství patří k odlučovacím právům dle Šu 11 (1) vyr. ř., přehlíží, že účinky vyrovnacího řízení dle Šu 46 (1) vyr. ř. se jich netýkají jen, pokud mají býti odděleně uspokojeny z těch určitých částí jmění dlužníkovy, k nimž takových práv bylo dříve nabyto. Stěžovatel sám tvrdí, že jeho pohledávka co do jistiny a příslušenství jest hypotekárně zajištěna, vede však exekuci na movitosti dlužnikovy, aniž by prokázal, že také na těchto nabyl již před zavedením vyrovnacího řízení zvláštních odlučovacích práv.

Jisto jest však z obsahu vyrovnacího spisu, jenž byl povolujícímu soudu po ruce, a vychází to i ze shodných údajů vymáhající a povinné strany, že o exekuci bylo zažádáno dne 20. června 1925 a že byla povolena dne 21. června 1925, tedy již dávno po pravoplatném schválení a ukončení vyrovnacího řízení (19. května 1925), takže poukaz rekursního soudu na ustanovení Šu 10 vyr. ř., ze kterého, vyhověv rekursu povinné strany, zamítl exekuční návrh, zde nepřiléhá. Po skončení vyrovnacího řízení není příčiny nepovoliti žádanou exekuci. Jiná jest ovšem otázka, pokud se týče objemu pohledávky. Vymáhající strana navrhla exekuci dle Šu 249 a násl. ex. ř. pro pohledávku útrat 1246 Kč 44 h z rozsudku nejvyššího soudu ze dne 21. dubna 1925 a tvrdí v dovolacím rekursu, že tato pohledávka útratová nepodléhá účinkům vyrovnání (35%), poněvadž vznikla teprve za vyrovnacího řízení. Není však třeba na tomto místě zabývat se touto otázkou. Podléhá-li účinkům vyrovnání, pak ovšem řídil by se i objem i doba splatnosti dle podmínek uzavřeného a schváleného vyrovnání. Avšak při povolení exekuce posuzuje soud tyto otázky jedině dle exekučního titulu (§ 7 ex. ř.). Byla-li tedy útratová pohledávka, pro niž byla prvním soudem správně exekuce povolena v plném objemu shora uvedeného rozsudku jako jedině směrodatného exekučního titulu, uzavřeným vyrovnáním skutečně dotčena, jak co do objemu, tak i co do splatnosti, bylo by věcí povinné strany, která to tvrdí, aby jinými prostředky zákonem k tomu účelu poskytnutými a sice odporem ve smyslu Šu 35 pokud se týče 36 prvý odstavec ex. ř. to uplatnila, nikoli však rekusem proti povolení exekuce (rozh. čís. 1521 a 4423 sb. n. s.).

Čís. 5572.

Nelze převzítí starou firmu s jiným dodatkem, než takovým, jenž vyjadřuje nástupnictví. Převzal-li kupec jednotlivce starou firmu s dodatkem jiným, jde o novou firmu, v níž musí býti uvedeno jeho jméno.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1925, R I 435/25.)

Firma majitele cihelny Bohdana F-a byla zapsána v rejstříku jako »Bohdan F.« Po smrti Bohdana F-a zdědil závod syn jeho František F., jenž opověděl k rejstříku firmu: »Bohdan F., parostrojní cihelny v Č.« Rejstříkový soud zápis povolil, rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že majiteli firmy Františku F-ovi uložil, aby ve

lhůtě, která mu bude rejstříkovým soudem stanovena, vykázal, že provozuje parostrojní cihelny, a dále, by v téže lhůtě znamenání firmy uvedl v soulad se zákonem, ježto by jinak nový dodatek ve firmě »parostrojní cihelny« byl z obchodního rejstříku vymazán a on ku předložení zákonného způsobu znamenání firmy byl doháněn. **D ů v o d y:** Pokud rekurantka se obrací proti povolení dodatku »parostrojní cihelny v Č.« jako vůbec nepřipustnému, nelze, pokud dodatek ten odpovídá pravdě, v něm shledávati nic nedovoleného. Dle čl. 22 obch. zák. nemůže býti nejmenší pochyby, že František F. jako universální dědic po Bohdanu F-ovi může závod vésti pod dosavadní firmou a také jako dědický nástupce v souhrn majetkových práv Bohdana F-a může se rozhodnouti ku dodatkům ve firmě, pokud jsou dle zásady čl. 16 obch. zák. ku bližšímu označení závodu neb osoby. Dodatek k dosavadní firmě »parostrojní cihelny« jest s tohoto hlediska přípustným, ovšem předpokládajíc, že František F. prokáže pravdivost označení parostrojní cihelny, čehož dosud neučinil (§ 22 min. nař. ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák.). V tomto případě jde o firmu jednotlivce, kterou znamenati jest majitel povinen dle čl. 15 obch. zák. tedy vlastnoručním vypsáním jejího, v obchodním rejstříku zapsaného znění, bez všech dalších dodatků. Proto předložené znamenání firmy, dle něhož chce František F. znamenati zapsanou firmu tím způsobem, že k jejímu znění kýmkoliv napsanému, vytištěnému neb razítkem vyznačenému chce ještě dále připojovati svůj podpis, přesně řečeno slova »Frant. F.«, jest dle zákona nepřipustným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, změnil však usnesení rekursního soudu z úřadu v ten smysl, že zamítl opověď Františka F-a.

D ů v o d y:

Jde o firmu kupce jednotlivce. Dle čl. 16 obch. zák. smí kupec jednotlivec vésti jako firmu jen své rodové jméno (příjmení) buď s jménem (křestním neb matričním) nebo bez něho a může připojiti dodatky, sloužící k bližšímu označení osoby neb závodu. Nebylo by tedy závady, by opovídatel nevedl na příklad firmu František F., parostrojní cihelny v Č., neb Parostrojní cihelny v Č., František F., pakliže by dodatek »parostrojní cihelny v Č.« byl pravdivý. Rozhodl-li se totiž opovídatel, že připojí ku svému příjmení (rodovému jménu), také jméno křestní (matriční), musí to býti jméno j e h o a nikoliv nějaké jméno cizí nebo jemu nepřislušející. Zamýšlel-li však opovídatel vésti firmu svého otce, jehož závod zdědil (čl. 22 obch. zák.), musil by firmu otcovu převzítí beze změny neb nanejvýše s dodatkem vyjadřujícím nástupnictví. A tu nelze přisvědčiti názoru rekursního soudu, že by byl dodatek »parostrojní cihelny v Č.« i tu přípustným dodatkem ve smyslu čl. 16 obch. zák. Dodatek k firmě jest její podstatnou součástí. Zněla-li původní firma »Bohdan F.« a chce-li použití opovídatel této staré firmy, musí ji převzítí tak, jak jest, po případě s dodatkem dle čl. 22 obch. zák. jedině přípustným, totiž takovým, jenž vyjadřuje nástupnictví. Jakýmkoli jiným dodatkem změnila by se původní firma v jinou, novou, nebyla by již firmou odvozenou a musila by míti náležitosti svrchu vytčené. Ať se již tedy posu-

zuje zvolené znění firmy s hlediska čl. 16 nebo 22 obch. zák., nevyhovuje v žádném směru zákonu a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo. Připomenouti jest ještě, že obchodním zákonem není odůvodněn požadavek, by znamenání firmy kupce jednotlivce dalo se jen vlastnoručním vypsáním celého firemního znění. (Viz plenární usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 1925, čís. pres. 866/25 čís. sb. 5554.)

Čís. 5573.

Znění firmy pobočného závodu musí se shodovati se zněním hlavní firmy, třebas v sídle pobočného závodu byla firma téhož znění. Rozlišení lze docílití jen dodatkem (čl. 21, druhý odstavec, obch. zák.).

(Rozh. ze dne 21. prosince 1925, R I 807/25.)

Rejstříkový soud povolil zápis firmy »Hanuš F., pobočný závod v P. hlavního závodu E. C. F. v J. v Sasku, výroba hasících přístrojů a parních pluhů.« Rekursní soud uložil majiteli firmy Hanuši F-ovi, aby ve lhůtě, která mu bude rejstříkovým soudem udělena, firmu odštěpného závodu v P. v zákonném znění k zápisu do obchodního rejstříku řádně opověděl, ježto by jinak zápis odštěpného závodu, napadeným usnesením povolený, byl v obchodním rejstříku vymazán. **Důvody:** Dle čl. 21 obch. zák. musí firma, pod kterou jest hlavní závod protokolován, také pro odštěpný závod v jiném místě zřízený býti opovězena k zápisu do obchodního rejstříku u obchodního soudu vedlejšího závodu a v tom případě, že v dotyčném místě jest již stejná firma, musí býti připojen ku oné firmě dodatek, kterým by se od oné již jsoucí firmy zřetelně rozeznávala. Následkem toho jest správným náhled rekurentky, že neměl býti povolen zápis firmy odštěpného závodu, která se úplně liší od firmy hlavního závodu. Na první pohled jest zřejmo, že vůdčí znění firmy ku zápisu připuštěné jest označení »Hans F.«, naproti čemuž vše ostatní jsou jen dodatky o vlastnosti a místu odštěpného závodu, sídle hlavního závodu a předmětu podniku. Proto neodpovídá zapsané znění firmy odštěpného závodu předpisu čl. 21 obch. zák. Okolnost, že majitel firmy prý z ohledů na firmu R. C. v T. jest nucen znění firmy tak zvoliti, aby závod neznamenal jakožto firmu E. C. F. jest povahy soukromoprávní, a nemůže tím býti zákonný předpis obchodního zákona, sloužící zájmům veřejnosti, derogován.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení, k jehož odůvodnění se poukazuje, hoví úplně zákonu. Rekurent snaží se — ovšem teprve v dovolacím rekursu — odůvodniti nesouhlas ve znění firmy hlavního závodu s firmou závodu odštěpného ustanovením čl. 20 druhý odstavec, maje patrně na mysli čl. 21 druhý odstavec obch. zák. Než, i kdyby již byla v sídle pobočného závodu v P. skutečně jiná firma téhož znění »E. C. F.«, což nebylo nijak prokázáno, nebyla by dle čl. 20 druhý odstavec pokud se týče 21